

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 251/2015
10.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље Н.М. из Н.С., чији је пуномоћник П.В., адвокат из Н.С., против тужене В.б. АД из Н.С., чији је пуномоћник Е.В., адвокат из Н.С., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 288/14 од 04.07.2014. године, у седници одржаној 10.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 288/14 од 04.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2072/11 од 24.09.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи, као незаконито, решење тужене број 01.1-874/80-ХР од 15.08.2011. године о отказу уговора о раду тужиље дел. број 500-618/06 од 01.10.2006. године, са свим припадајућим анексима, распоређеној на пословима главног благајника - П Филијала Н.С. Б., као и да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад и накнади јој трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка од 174.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 288/14 од 04.07.2014. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиље, а првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка, а ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиље.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, на коју се ревизијом указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, а побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама које нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код тужене и радила је на радном месту главни благајник - II Филијала Н.С. Б., а на основу уговора о раду број 500-618/06 од 01.10.2006. године. Решењем тужене број 01.1-874/80-ХР од 15.08.2011. године тужиљи је отказан уговор о раду, с обзиром да је проглашена технолошким вишком, због организационих и економских промена код тужене. Наиме, на основу одлуке Управног одбора тужене од 24.06.2011. године, тужена је донела Предлог програма решавања вишка запослених, а који Предлог програма је достављен Националној служби запошљавања, Филијала у Н.С. и Конференцији синдикалних организација тужене, који су дали своје мишљење. Тужена је 06.07.2011. године донела Одлуку о спровођењу предлога програма решавања вишка запослених. Програм решавања вишка запослених тужена је донела 20.07.2011. године, у којем је утврђено да су смањење обима пословања, нерентабилност и нефункционалност појединих организационих делова узроковали потребу укидања нерентабилних и нефункционалних филијала, експозитура и шалтера у мрежи банке, па је између осталог затворен и непрофитабилан организациони део Н.С. Б., као и да је критеријум за утврђивање вишка запослених гашење радног места односно организационог дела банке, тако да сви запослени који су распоређени на послове који су укинати сагласно изменама Правилника о систематизацији радних места, или филијале, експозитуре, шалтери, који су сагласно одлуком о организацији банке затворени, утврђују се као вишак. Тужиља је на коначној листи вишка запослених код тужене била под редним бројем 79. Тужена није била у могућности да тужиљи обезбеди неко од права прописаних законом, односно није било могућности да тужиља буде распоређена на друго радно место, због чега је проглашена технолошким вишком и тужена јој је исплатила отпремнину.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај спорног решења од 15.08.2011. године о отказу уговора о раду, као и за враћање на рад.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена

престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Испитујући законитост спорног решења од 15.08.2011. године, нижестепени судови су правилно закључили да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, јер је код тужене послодавца дошло до технолошких, економских и организационих промена, због чега је и донет Програм за решавање вишка запослених, којим је предвиђено укидање нерентабилних и нефункционалних филијала, експозитура и шалтера у мрежи тужене. Сагласно наведеном, несумњиво је утврђено да је тужиља била у радном односу код тужене на радном месту благајник - II у Филијали Н.С. Б., а да је Програмом за решавање вишка запослених код тужене укинута управо наведена филијала у којој је тужиља радила. Како је укинута радно место на којем је тужиља радила, а тужена није била у могућности да тужиљу премести на друго радно место, проглашена је технолошким вишком и тужена јој је пре отказа исплатила отпремнину.

Наводи у ревизији којима се оспорава оцена изведених доказа, чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио јер се ревизија из ових разлога не може изјавити, применом члана 398. став 2. Закона о парничном поступку.

Применом члана 405. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново, нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 405. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**